

Sara B. Elfgren

Het eiland

Vertaald door Corry van Bree



DE FONTEIN

De storm raasde terwijl ik op het hoogste punt van het eiland stond. Ik hield me vast aan de boom, mijn armen om de stam geklemd. Natte schors drukte tegen mijn wang. De kromme den op de rots waar Nia en ik in onze jeugd zo vaak hadden gezeten.

Nia, lieve Nia van me, waarom is het zo gelopen?

De wind rukte aan mijn haar en natte kleding, maar ik had het niet koud meer. Het was alsof er een geheime warmte van de stam af straalde. De lamp die bij de voet van de boom was geïnstalleerd verlichtte een deel van het ravijn onder me. De rest van het uitzicht was verborgen in de duisternis, maar ik hoorde het gedonder van de golven die tegen het eiland beukten. Ik hoorde hoe de kruin van de den kraakte en bewoog door het geweld van de wind, ik voelde de trillingen van de stam. Hars en bloed kleefden aan mijn gezicht. Mijn lichaam deed pijn, mijn wonden brandden.

Een stem in de wind.

Een stem onder me, op de bodem van het ravijn. Ik keek naar beneden, hoewel ik dat niet wilde. Het schijnsel van een zaklamp verlichtte de scherpe stenen op de grond. De lichtbundel raakte het lichaam dat daar lag, net zo onbeweeglijk als de stenen.

Ik opende mijn mond en de wind nam mijn schreeuw met zich mee.

Ik had al ruim een jaar niets van mijn zus gehoord toen ze plotseling een bericht stuurde.

Het was een middag in augustus en ik had net de laatste les van die dag afgerond. De ramen in het tekenlokaal stonden wijd open. In deze tijd van het jaar scheen de zon 's middags naar binnen en werd het ondraaglijk heet in het lokaal. Het gelach van kinderen in de speeltuin bij de nabijgelegen basisschool drong naar binnen, een bus stopte sissend bij de halte. Ik hoorde hard geschreeuw van tieners, rennende voetstappen op het asfalt van het schoolplein: *Schiet op, verdomme*.

Ik ging met een vochtige doek over de versleten tafels en probeerde mijn tranen in te houden. Sinds Juan onze relatie had verbroken, was ik constant aan het huilen. Meestal viel ik ermee in slaap en soms werd ik wakker van mijn eigen gesnik. Mijn werkdagen begon ik met mezelf opsluiten op het toilet en me voor te stellen dat ik het verdriet diep in mezelf wegstopte. Dat hielp, tenminste zolang de leerlingen mijn aandacht vroegen. Zodra ik alleen was, wilden de tranen opnieuw naar buiten.

Ik spoelde de doek uit in de met verfvlekken bedekte gootsteen en hing hem over de kraan, stapelde de verf op en stopte de kwasten in potten. De leerlingen maakten die nooit netjes schoon. Ik veegde mijn vochtige handen af aan mijn spijkerbroek. Het zonlicht viel op de rafelige poster van Goya's schilderij van de jongen in het rood. Op het droogrek lagen de interpretaties van mijn derdeklassers van het thema

wedergeboorte. Daartussen was alles te vinden, van zombies tot baby's en een feniks die uit de vlammen oprees. Salma, die de laatste had geschilderd, was een van mijn favoriete leerlingen. Ze was nieuwsgierig en getalenteerd. De veren van de vogel versmolten met het vuur.

Plotseling had ik een drukkend gevoel op mijn borst. Ik hoefde niet eens aan Juan te denken om de pijn te voelen. Het rauwe gemis lag voortdurend op de loer in mijn lichaam en had geen herinneringen, beelden of woorden nodig om zich kenbaar te maken. Zodra ik naar huis was gefietst zou ik het mezelf toestaan om ongeremd te huilen. Daarna zou ik een treurige maaltijd koken en mezelf verdoven met werk. Met wat geluk zou ik van uitputting in slaap vallen, maar waarschijnlijk zou ik urenlang liggen te woelen. Of nog erger, veel te vroeg wakker worden, te moe om op te staan, te opgejaagd om weer in slaap te vallen. De angst in de vorm van een dier opgerold in mijn borstkas, scherpe klauwen die zich in me boorden, gedachten die maalden: *Dit is mijn leven nu, ik ben helemaal alleen, ik zou naar het medisch centrum moeten gaan, Catta kreeg promethazine voorgeschreven om beter te kunnen slapen toen haar relatie stukging, ik zou naar mijn therapeut terug moeten, misschien heb ik weer antidepressiva nodig, ik moet meer acrylverf bestellen, dat had ik een week geleden moeten doen, ik zou meer moeten bewegen, ik zou beter moeten eten, ik zou beter moeten slapen, ik zou minder moeten drinken, ik raak overspannen en kom zonder werkloosheidsuitkering te zitten, alleen en zonder werkloosheidsuitkering, alleen, alleen, alleen, dit is mijn leven nu, dit is mijn leven.*

De deur van het tekenlokaal ging open en ik kon mijn gezicht net op tijd in de plooi trekken voordat er een meisje binnenkwam. Het was een van de leerlingen uit mijn nieuwe mentorklas, met lang blond haar en een lief uiterlijk.

‘Hallo,’ mompelde ze.

‘Hallo,’ antwoordde ik met een opgeplakte volwassen glimlach. ‘Wat heb je op je hart?’

Ik probeerde me te herinneren hoe ze heette. Normaal

gesproken kende ik de namen van mijn mentorleerlingen al heel snel, iets waar mijn co-mentor Catta ontzettend jaloers op was. Dit begin van het schooljaar was me dat niet gelukt omdat mijn hoofd volkomen leeg was. Plotseling wist ik niet zeker of dit meisje überhaupt een van mijn leerlingen was. Het hielp niet dat de tieners op school net zo goed een uniform zouden kunnen dragen. Als je tijdens de pauzes in het atrium van de school om je heen keek, dan waren de kleren hetzelfde, de kleuren hetzelfde: grijs, donkerblauw, jeansblauw. De jongens hadden dezelfde kapsels, de meisjes dezelfde make-up en hetzelfde haar. Maar ik was altijd goed geweest in het opmerken van hun individualiteit. Misschien was ik dat vermogen nu kwijtgeraakt, misschien was het voor altijd verdwenen.

‘Ik ben iets kwijt,’ zei het meisje. ‘Ik wil alleen even kijken of het hier ligt.’

Ze keek om zich heen in het lokaal. Het was duidelijk dat het ‘iets’ een smoesje was. Ze wilde ergens met me over praten, maar het ontbrak haar aan moed en ze hoopte waarschijnlijk dat ik zou vragen wat er aan de hand was. Normaal gesproken zou ik dat ook doen, maar op dit moment had ik het te druk met bedenken hoe ze heette. Ella, Elin, Ellen, Ebba, Tilda, Tuva, Tova, Tyra? Ik hoefde haar naam natuurlijk niet te weten om met haar te praten, dat was niet belangrijk, maar ik zat volledig vast en kon geen woord uitbrengen, hoewel ik merkte hoe ongemakkelijk ze zich voelde door mijn zwijgen. Ze glipte naar de gang en trok de deur achter zich dicht.

Het moment was voorbij en ik vervloekte mezelf om mijn onvermogen. Ineens herinnerde ik me dat ze Elsa heette. Ze had gedurende de eerste dagen van het semester deel uitgemaakt van een hecht groepje meisjes. Nu besepte ik dat ik haar al een tijdje niet meer bij dat groepje had gezien. Voelde ze zich eenzaam? Ik nam me voor om haar op een later moment aan te spreken.

Een windvlaag blies het lokaal in, waardoor de papieren wapperden. Ik liep naar de ramen en sloot ze een voor een.

Toen ik Elsa's leeftijd had, had mijn innerlijke wereld groot en raadselachtig geleken. Ik was ervan overtuigd geweest dat niemand anders die zou begrijpen, in elk geval geen volwassene. Veel van de jongeren die ik nu tegenkwam vonden het helemaal niet moeilijk om zich tot volwassenen te wenden. Ik vroeg me af hoe het voelde om met je problemen naar je ouders of leraren te kunnen gaan, om zoveel vertrouwen in de wereld van de volwassenen te hebben. Voor mij was mijn zus Nia de eerste geweest met wie ik echt kon praten.

Nia, die niet meer met me praatte.

De onrust en de schuldgevoelens begonnen aan me te knagen. Zo was het tegenwoordig. Als ik erin slaagde het gemis van Juan los te laten, kwam de bezorgdheid om Nia naar boven, alsof ze elkaar afwisselden. De ene pijn maakte plaats voor een andere.

Het was stil in het lokaal. De zon verdween achter de wolken en ik merkte dat de plafondlampen brandden. Ik deed ze uit en stond op het punt het tekenlokaal te verlaten toen mijn telefoon in mijn achterzak trilde.

Een bericht. Nia's naam op het scherm.

Mijn hart bonkte, tijd en ruimte vervaagden, ik werd teruggeworpen naar de periode waarin ik voortdurend paraat stond voor een noodkreet. Wat was er gebeurd? Had ze hulp nodig? Was ze in gevaar?

Lieve zus Mirjam, las ik. Zoals je weet ben ik binnenkort jarig.

Mijn zus en ik werden dat jaar veertig.

Mijn eigen verjaardag was de ergste die ik ooit had meegemaakt.

De avond ervoor zaten Juan en ik in onze woonkamer. We hadden een fles cava geopend om het schooljaar uit en mijn veertigste verjaardag in te luiden. Ik had besloten om nog even niet te denken aan de paar werkdagen die over waren.

De ramen stonden open en de avondlucht was aangenaam. Ik had me netjes aangekleed, zoals ik altijd deed bij de afslui-

ting van het schooljaar, en had zorgvuldig voor waterproof mascara gekozen. Het was een dag waarop de lucht trilde door de emoties van de leerlingen. De brugklassers die hun eerste jaar op de middelbare school achter de rug hadden. De tweedejaars die na de zomer de oudsten van de school zouden zijn. De derdeklassers die afscheid zouden nemen van de wereld die drie jaar lang van hen was geweest, wat op een bepaalde manier ook voor hun kindertijd gold. Juist door die derdeklassers werd ik altijd het emotioneelst, als ik zag hoe ze gegroeid waren en volwassen waren geworden en nu klaarstonden om de volgende stap te zetten. Sommigen kabbelden vrolijk verder, anderen volgden een pad dat lang geleden leek te zijn uitgestippeld. Weer anderen hadden één of meer ingrijpende veranderingen meegemaakt in de drie jaar waarin ik hen had gevolgd. Er waren altijd een paar leerlingen die me bijzonder ontroerden en, voor zover ik dat mocht zijn, trots maakten. Een tiener wiens leven een betere wending had genomen. Iemand die eenzaam was geweest en nu vrienden had. Een leerling die tegen alle verwachtingen in hard had gewerkt en een voldoende had gehaald. Een jongere die een tijd lang heel vaak afwezig was geweest, maar erin was geslaagd om daar verandering in te brengen.

Sommige leerlingen lieten grote vraagtekens achter. Dege-
nen die wankelend en slingerend hun weg in het leven ver-
volgden, of veel te hard reden alsof ze zich op een eindeloze
rechte weg bevonden. Het enige wat ik kon doen, was hopen
dat het niet zou eindigen in isolement, verslaving, gevangenis-
straf of een veel te vroege dood. Die leerlingen waren er altijd
en na ongeveer tien jaar als leerkracht had ik over meerdere
verdrietige aflopen gehoord. Over sommige leerlingen bleef
ik me ongerust maken tijdens slapeloze nachten.

Ik praatte over precies zo'n jongere terwijl ik op de bank
zat. Langzamerhand begon ik te merken dat Juan niet luisterde.
Dat was niets voor hem. Hij had altijd belangstelling voor
mijn verhalen over de jongeren. Hij was jongerenwerker en

straathoekwerker geweest, en nu werkte hij als jobcoach voor jongeren die na de middelbare school niet hadden doorgeleerd. Hij had onlangs een leidinggevende functie gekregen en raakte nooit uitgepraat over zijn werk, en trouwens ook niet over andere dingen. Juan praatte het meest van ons tweeën en was degene die altijd wilde discussiëren, maar nu was hij stil en afwezig.

‘Wat is er met je?’ vroeg ik. ‘Is er iets gebeurd?’

Juan keek naar me. Een merel in de hoge berk achter het raam zong uit volle borst. Het was zo doordringend dat ik moeite had om te verstaan wat Juan zei. Hij zag er vreemd uit terwijl zijn mond open- en dichtging. Daarna keek hij naar me alsof hij op een antwoord wachtte. Hij had een angstige blik in zijn ogen, die glansden van de tranen.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Ik was niet van plan het vanavond te zeggen. Ik wilde wachten tot na je verjaardag. Maar ik kon niet tegen je liegen toen je het vroeg.’

‘Hoezo?’ zei ik. ‘Ik snap het niet.’

Er spatte cava op mijn blote knie. Juan pakte het glas voorzichtig uit mijn trillende hand. Daarna herhaalde hij wat hij daarnet had gezegd. Deze keer hoorde ik elk woord, woorden die onze eenheid in tweeën spleten.

‘Ik ben verliefd op iemand anders.’

‘Wat?’ zei ik. Mijn hoofd was volkomen leeg. ‘Op wie?’

‘Ze heet Frida. Ik heb haar ontmoet op Mackans veertigste verjaardag. Daarna zagen we elkaar toevallig via het werk; ze werkt ook met jongeren, maar dan bij de sociale dienst.’

Hij keek met een ongeruste blik naar me.

‘Frida,’ zei ik. Ik herhaalde de naam alsof het een onbegrijpelijk woord was. ‘Frida. Wie is Frida verdomme? Waarom heb je het nooit over haar gehad?’

‘Ik heb het wel over haar gehad, of haar genoemd,’ zei hij. ‘Ik weet dat ik dat gedaan heb. Maar ja... Ik heb het voornamelijk voor mezelf gehouden.’

Ik lachte scherp, hard. Natuurlijk was dat zo. Juan was waar-

deloos in doen alsof. Hij had niet over Frida durven praten uit angst dat ik zou merken hoe verliefd hij was.

‘Je bent verliefd op iemand anders,’ zei ik. ‘Iemand die ik helemaal niet ken. Besef je hoe krankzinnig dat voelt?’

Mijn stem trilde zo dat ik hem nauwelijks herkende. Mackan, een van Juans beste vrienden, had zijn verjaardag in januari gevierd. Ik was die avond thuisgebleven met koorts omdat ik hetzelfde had opgelopen als de helft van mijn leerlingen tijdens de kerstvakantie. Terwijl ik ziek in bed lag, had Juan Frida in het huis van Mackan ontmoet. Hij werd verliefd op haar. Hij was al een halfjaar verliefd op haar.

‘Je hebt tegen me gelogen,’ zei ik en nu kwamen de tranen.

‘Ik probeerde uit te zoeken wat ik echt voelde.’

‘En je hebt met haar overlegd?’ Ik struikelde over mijn woorden. ‘Je wilde er zeker van zijn dat zij hetzelfde voor jou voelde voordat je met mij ging praten, of niet soms? Je wilde je schepen niet onnodig achter je verbranden.’

Het was zo gemakkelijk om sarcastisch te zijn, ik was degene die gekwetst was, die beledigd was. Het was heel verleidelijk om terug te slaan met alle middelen die ik tot mijn beschikking had.

‘Zo was het niet,’ zei Juan.

‘Hoelang loop je hier al mee rond zonder iets te zeggen? Wanneer zijn jullie hierover gaan praten?’

‘Dat herinner ik me niet.’ Juan streek met zijn handen over zijn hoofd, over het kortgeschoren haar dat ik altijd zo graag aanraakte.

‘Je kent haar pas een paar maanden!’ schreeuwde ik. ‘Wij zijn al tien jaar samen!’

De tranen stroomden over mijn gezicht. Juan stond op, liep naar het raam en deed het dicht.

‘Je weet tenminste wat je prioriteiten zijn!’ schreeuwde ik. ‘De ramen dichtdoen. Ervoor zorgen dat niemand het hoort!’

‘Ik begrijp dat je boos bent,’ zei hij met zijn beste socialewerkersstem.

‘Hou die de-escalerende aanpak maar voor je,’ snauwde ik. ‘Sorry,’ zei hij en hij schudde zijn hoofd. ‘Je hebt gelijk. Sorry. Je hebt natuurlijk het recht om boos te zijn.’

Bedankt voor je toestemming, snauwde ik bijna, maar ik slikte de woorden in. Ik had de gemene ruzies van mijn ouders in mijn achterhoofd en wilde niet zoals zij zijn, ik wilde zakelijk blijven, proberen het te begrijpen. Als ik liet merken dat ik het begreep, kon ik de situatie misschien veranderen, hem terugwinnen. Dit was onderdeel van het leven. Op dit moment voelde het als het einde van de wereld, maar er waren stellen die zelfs zulke moeilijkheden overwonnen. Ik hield van hem. Hij had er tenslotte voor gekozen het te vertellen, ik moest hem een kans geven.

‘Het spijt me, Mirjam,’ zei hij en hij plofte op de bank neer. ‘Het spijt me dat het zo gelopen is.’

‘Hoe is het gebeurd?’ vroeg ik snikkend. ‘Alsjeblieft, ik... ik ben natuurlijk gekwetst, maar ik wil het begrijpen.’

Juan leunde met een gebogen hoofd naar voren, zijn vingers verstrengeld in zijn nek. Ik zag dat hij ook huilde. Hij trok het zich in elk geval aan.

‘We kunnen niet verdergaan,’ zei hij met een verstikte stem.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik, hoewel ik het antwoord niet wilde horen.

‘Jij en ik. We kunnen niet verdergaan. Het spijt me, Mirjam. Ik hou van je, maar... niet op dezelfde manier.’

‘Op dezelfde manier als je van haar houdt? Hoe kun je van iemand houden die je nog maar een halfjaar kent?’

Het was natuurlijk een belachelijke opmerking. Ik herinnerde me dat ik onmiddellijk verliefd op Juan was geweest. Dat ik het gewoon wist.

‘Ik moet bij haar zijn,’ kermde hij.

‘Dus je wilt alles wat we hebben opgeven?’ vroeg ik. ‘Ons hele leven? Heb je seks met haar gehad?’

Opnieuw een vraag die ik meteen wilde terugnemen.

‘Ja,’ antwoordde Juan.

Ik probeerde me te herinneren wanneer Juan en ik voor het laatst seks hadden gehad. Dat moest een paar maanden geleden zijn geweest. We hadden een vrij regelmatig seksleven, maar het voorjaar was uitzonderlijk stressvol geweest en dan had ik vaak geen zin meer. Nu zou ik nooit meer dicht bij Juan zijn, hem nooit meer naar me toe trekken, hem kussen, zijn hele lichaam tegen het mijne voelen, zijn warme huid, voelen hoe hij hard onder me werd, zijn handen, zijn lippen, zijn baard tegen mijn wang. De vorige keer dat we met elkaar naar bed gingen was de laatste keer geweest. Dat had ik toen niet geweten.

‘Het spijt me, Mirjam. Het spijt me verschrikkelijk dat het zo gelopen is,’ snikte Juan. ‘Ik probeerde een strategie te bedenken voor hoe ik het moest zeggen. Dat is misgelopen. Ik heb alles verpest. Het spijt me.’

Ik zei alles af. Annuleerde de reservering bij het chique restaurant waar Juan, mijn moeder, mijn broer en ik zouden gaan eten. Ik zei dat ik buikgriep had. Juan nam zijn kussen en dekbed mee naar de bank in de woonkamer. Ik was de hele nacht klaarwakker en dommelde een paar keer weg. Toen ik ’s ochtends naar het toilet ging, lag Juan op zijn rug zachtjes te snurken. Zijn telefoon lag op de salontafel. Ik kende de pincode, we hadden elkaar altijd volledig vertrouwd. Ik speelde met de gedachte om de berichten te lezen die ze elkaar ’s nachts beslist hadden gestuurd. Zijn verslag van wat er was gebeurd. Hoe gedetailleerd was dat geweest? Had hij geschreven hoe hevig ik had gehuild? Waarschijnlijk niet. Hij zou het risico niet willen lopen dat Frida zich schuldig voelde. Het is gebeurd, had hij misschien geschreven. Ik besepte dat ik het niet wilde weten, ging plassen en kroop weer in bed. Juan werd vlak daarna wakker. Hij kwam binnen, zong ‘Lang zal ze leven’ en zag er ellendig uit. Hij feliciteerde me niet, voelde waarschijnlijk dat dat te absurd zou zijn. Hij vroeg of ik koffie wilde. Ik knikte zwijgend. Hij had chocoladetaart gekocht. MIRJAM 40 JAAR. Ik nam een hap maar kon niet slikken en

spuugde hem uit in een servet. Daarna hilde ik weer. Juan streek mijn rug en ik bedacht dat ik me moest onttrekken aan zijn aanraking, maar ik kon het niet. Ik wilde juist dat hij me aanraakte. Dat was het enige wat ik wilde. Ik legde mijn hoofd tegen zijn schouder en snoof de geur van zijn trui op.

's Avonds ging ik toch naar het chique restaurant. Ik kon een plaats voor één persoon aan de bar krijgen. Ik zat daar en probeerde met mijn telefoon voor me te genieten van het eten. Ik kreeg felicitaties van kennissen van wie ik me amper herinnerde wie het waren. Ik bedankte hen mechanisch, voelde niets. Het was fijn om niets te voelen. Het was fijn om daar alleen te zitten. Ik dacht: ik kan dit, het doet al minder pijn.

Ik keek op Frida's sociale media. Het was niet moeilijk haar via Juans accounts te vinden. Ze was het type dat haar leven deelde zonder zichzelf bloot te geven. Privé, maar op een onpersoonlijke manier. Bier op terrasjes met vrienden die eruitzagen alsof ze ook Juans vrienden zouden kunnen zijn. Concerten van bands die Juan goed vond. Stapels boeken die ik zou willen lezen. Kamerplanten, stekjes en een volkstuintje waarop ik intens jaloers was. Het stoorde me dat we interesses deelden. Op een foto stond ze met een kettingzaag bij een gevelde boom. Juan had de meeste foto's geliket, maar bij deze foto had hij ook een vlammetjesemoji als reactie achtergelaten.

Frida's ex verscheen af en toe in haar feed. Zelf had hij een privéprofiel met een paar honderd volgers. Hij had een vrij ongewone naam en ik kwam erachter dat hij als tandarts in een praktijk in het centrum werkte. Hij had een nietszeggend uiterlijk. Juan had verteld dat Frida al met hem had gepraat en dat hij snel uit hun appartement in Bredäng was vertrokken. Dat was duidelijk van haar. Hoe had Frida's partner op haar bekentenis gereageerd? Had hij ook gehuild? Haatte hij haar, had hij haar een hoer genoemd? Dat hoopte ik niet. Ik wenste Frida niets dan goeds toe terwijl ik in het restaurant zat en langs haar zorgvuldig samengestelde feed scrolde. Op dat moment had ik geen behoefte aan wraak en voelde ik geen

woede, alleen berusting en zelfverachting. Ik had mijn leven geleid in de veronderstelling dat alles goed was, dat Juan en ik bij elkaar hoorden en dat het zo zou blijven. En intussen werd hij verliefd op Frida. Frida en Juan, Juan en Frida. Ik kon hun gezamenlijke versie van hoe ze elkaar hadden ontmoet al horen. *We ontmoetten elkaar op de veertigste verjaardag van iemand en het was heel vreemd dat we elkaar een paar weken later ook via het werk tegenkwamen. Het moet het lot zijn geweest.*

Dat had Juan tegen mij gezegd toen we elkaar ontmoetten. Ik had geantwoord dat ik niet in het lot geloofde, maar ik had hetzelfde gevoeld en ik had voor me gezien hoe we samen oud zouden worden. We hadden nooit grootse plannen voor de toekomst gemaakt, misschien een huisje op het platteland, een lange reis door Europa. Plannen waren niet nodig geweest, want Juan zou er altijd zijn. Het belangrijkste was dat hij en ik het leven konden nemen zoals het kwam.

Het dessert werd geserveerd, een prachtige creatie van chocolade. Ik maakte er een foto van en overwoog om die te plaatsen om op de een of andere manier te laten zien dat ik een leven had. Ineens bedacht ik dat mijn moeder of broer de foto zou kunnen zien, waardoor ze zouden begrijpen dat ik helemaal niet ziek was. De waarheid moest wachten. Ik werd bang bij de gedachte hoe streng mijn moeder Juan zou veroordelen vanwege zijn ontrouw. Mijn broer zou zich er waarschijnlijk alleen ongemakkelijk over voelen. Het was voor ons tweeën moeilijk om over gevoelens te praten. De enige met wie ik echt wilde praten was mijn zus. Ik had overwogen haar te schrijven om het te vertellen, maar ze had me niet eens gefeliciteerd met mijn verjaardag. Dat deed pijn, al had ik het verwacht. Alsof ik mezelf in die pijn wilde onderdompelen, opende ik onze berichten. Of liever gezegd, mijn berichten die ik het afgelopen jaar had gestuurd en die zij een voor een had gelezen zonder ze te beantwoorden. Daarna ging ik naar haar Instagram, die ze al jaren niet had bijgewerkt. Close-ups van bloemen. Bomen in tegenlicht. De arme teckelpup Baby.

Woede en bezorgdheid begonnen in me op te komen, schuldgevoelens vermengden zich met gekwetstheid. Ik dacht aan mijn gebruikelijke mantra. *Ze weet dat ik er voor haar ben als ze me nodig heeft. Ik heb haar niet losgelaten, maar op dit moment kan ik niets doen. Ik kan haar alleen af en toe laten weten dat ik er ben.*

Ik scrolde terug tot ik bij het eerste bericht kwam, een foto van haar en mij, met een van de filters die destijds populair waren. Onze gezichten vlak bij elkaar, gelaatstrekken die op elkaar leken en gelaatstrekken die verschilden, twee zussen. Zij glimlachte met gesloten ogen, ik lachte met open mond. Haar goudblonde haar, mijn roodblonde. Blondie en Ginger, had een verlopen alcoholist ons een keer genoemd toen we zeventien waren. Jarenlang ondertekenden we onze brieven aan elkaar met die bijnamen. Het stond ook in het bijschrift onder de foto: BLONDIE EN GINGER GAAN OP AVONTUUR. Ik had het geschreven nadat ik haar had geholpen het Instagram-account aan te maken. Het was de avond waarop ze vertelde dat ze verliefd op hem was. Had ik het toen maar geweten, maar nee, wat had het uitgemaakt, ze had toch niet naar me geluisterd, ook als ik haar had kunnen waarschuwen; ze was te verliefd, te overtuigd dat hij de ware voor haar was.

Ik bestelde een glas calvados bij de koffie omdat het voelde als iets wat je op je veertigste verjaardag kon doen.

Toen ik thuiskwam was Juan er niet. Zijn hardloopschoenen waren weg, hij was alleen gaan joggen, maar de leegte in het appartement trof me op een andere manier, niet de 'hij komt zo thuis'-leegte, maar een voorproefje van hoe het zou zijn als hij helemaal niet meer thuiskwam, als mijn huis niet langer zijn huis zou zijn, ons huis, als alles wat 'ons' was verdwenen zou zijn. Het was al verdwenen. Ik liet me op de bank vallen en huilde.

De rest van de zomervakantie had ik het druk met proberen te functioneren. Ik dwong mezelf 's ochtends uit bed te komen, iets te eten en niet naar de accounts van Juan en Frida te kijken. Het oververhitte appartement te verlaten, in elk

geval 's middags even, hoewel ik een steek in mijn hart kreeg door iedere man die ook maar vaag op Juan leek. En als ik terugging, keek ik automatisch naar het huis om te zien of er licht achter de ramen brandde, of de balkondeur openstond, tekenen dat hij thuis was, tekenen die ik nooit meer zou zien.

In augustus mocht ik eindelijk weer aan het werk. Daar wachtte het voorbereidende werk voor het nieuwe semester met mijn co-mentor en vriendin Catta, en daarna kwamen de leerlingen. Ze vroegen mijn volle aandacht. Tijdens mijn werk kon ik mezelf en mijn problemen vergeten, de rest van de tijd bracht ik door met huilen. Zo zag mijn leven eruit toen ik in het tekenlokaal stond en het bericht van Nia kreeg. Ik hoorde haar stem in mijn hoofd terwijl ik het las.

Lieve zus Mirjam. Zoals je weet ben ik binnenkort jarig.

Ze wilde dat ik naar het eiland zou komen.

Eerste druk februari 2026

Oorspronkelijke titel Ö

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers förlag

Copyright © Sara B. Elfgren 2024 by Agreement with Grand Agency

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Blikgoed, Haarlem

Omslagillustratie © Arcangel / Magdalena Russocka

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7890 0

ISBN e-book 978 90 261 7891 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7892 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.